

Eka kerta näyttelyssä

Labradorinnoutajapentu Sulo, 6 kuukautta, ei stressannut ensimmäistä koiranäyttelyään. Kotiväkeen lavakauhu iski jo aamusta.

Teksti Ville Kormilainen Kuvat Samuli Siirala

↑ Ennen tositoimia piti käydä haistelemassa näyttelykehä.

↓ Italialaistuomari Piera Zerbi (vas.) tutkii Suloa ennen arvostelun antamista.

↑ Odottelua, odottelua, odottelua... Sulo ei kuitenkaan turhasta hermoile.

→ Namupaloina toimivat tällä kertaa broilerpyörökät, jotka olisivat maistuneet myös ennen näytöstä.

KUN LABRADORINNOUTAJAPENTU Sulo saapui perheeseemme joulukuussa, oli jo alusta asti selvää, että Sulon myötä alkaisi myös perheemme koiranäyttelyelämä. Vaikka emme olekaan aiemmin koiria harrastaneet, halusimme kuitenkin kokeilla mahdollisimman paljon eri tyyppisiä lajeja aktiivisen noutajan kanssa ja tietysti myös näyttelytoimintaa.

Näyttelyt ovat meille täysin uusi aluevaltaus. Itse henkilökohtaisesti olen käynyt paikalla ehkä kahdessa koiranäyttelyssä ja niissäkin vain näyttelyturistina lähinnä kummastelemassa touhua. Koska emme ole aiemmin omaa koiraa omistaneet, jouduimme aloittamaan näyttelyiden opiskelun aivan perusteista.

Match showt eli leikkimieliset koiranäyttelyt olivat meille luontainen paikka aloittaa näyttelytouhut Sulon kanssa. Kävimme kevään aikana useammassakin ”mätsäriissä”

ja sijoituimme aina verrattain hyvin, jopa niin hyvin että Sulo nappasi aina punaisen nauhan ja pääsi kisan parhaimmiston. Paras mätsärisijoitus keväältä oli peräti kakkostila, joka loi hieman uskoa näyttelykammoisille noviiseille.

VAIKKA OLIMMEKIN hankkineet hieman kannuksia epävirallisista näyttelyistä, oli kesäkuun alun päivä kuitenkin sekä esittäjänä toimivalle **Annille** että minulle, kennelpojalle pelottava kokemus. Olimme menossa Labradorikerhon järjestämän erikoisnäyttelyn pikkupentujen luokkaan ilman minkäänlaista tietämystä suuren maailman näyttelykuvioista.

Jännitys alkoi jo kisapäivän ohjelman saavuttua kotiimme: pikkupentujen luokka avaisi koko päivän. Näin ollen emme pääsisi matkimaan kokeneemilta, vaan joutuusimme suoraan kehiin.

↑ Näyttelykentälle tipahtanut makupala kiinnosti Suloa näyttelykehässä.

← Vielä viimeinen silmäys ennen lopputulosten julistamista.

Ennen kisoja etsimme netistä kaikkea mahdollista tietoa näyttelyistä, googlasimme italialaistuomarin tiedot, ihastelimme hänen kennelinsä komeita labradorinnoutajia ja keskustelimme näyttelyn kulusta Sulon sisaruspentueen Facebook-sivuilla. Näyttelykammoo vähensi ehkä hieman tietoa siitä, että samassa sarjassa kisaisi Sulon **Eevert**-veli.

Näyttelypäivän aamuna tunnelma oli silti superjännittävä. Edellinen yökin taisi tulla nukuttua hieman heikosti ja aamulla aamupalan syöminen muistutti lähinnä pakko-syöttöä. Jännitti ja vatsassa väänsi. ”Entä jos?” -kysymykset valtasivat mielen.

KISAPAIKALLE SAAVUIMME yhdeksän jälkeen aamulla. Paikalle oli jo tuossa vaiheessa ehtinyt kertyä melkoinen joukko kaikenkokoisia- ja näköisiä labbiksia. Ilmoittautumisen jälkeen suuntasimme tuttujen luo, Sulon isä **Aamos** ja velipoika **Eevert** olivat jo ehtineet asettautua kehän reunalle koitoksia odottamaan. Eevert kisailisi samassa pikkupentuluokassa (5–6 kk) Sulon kanssa, ja Aamos valioluokassa myöhemmin samana päivänä. Ennen kehien alkua paikalle saapui vielä kasvattaja **Pauliina** sekä kannustusjoukkoihin myös Sulon veli **Aapo**.

Sulo otti valmistautumisen tapansa mukaan lungisti. Näyttelyä varten hommatua kevythäkkiäkään emme olisi oikeastaan

↓ Kisapaikalla riitti koirien hajuja niin paljon, että niitä piti välttämättä päästä heti tutkimaan.

tarvinneet, sen verran rennosti herra otti kehien odotuksen. Samaa ei voi sanoa omistajapariskunnasta. Ainakin itseäni jännitti ihan pirusti ennen näytelmän alkua, vaikka itselläni nyt ei kehäpojan eli kepo:n roolia kummempaa tekemistä ollutkaan.

Pikkupentuluokassa kisaili kymmenen pentua, joista yksi oli musta, viisi ruskeaa sekä neljä keltaista pentua. Nuorin oli täytänyt juuri viisi kuukautta ja Sulo ja Eevert

olivat taatusti vanhimmat, sillä veljeksillä tuli seitsemän kuukautta mittariin näyttelyä seuranneena päivänä.

Aluksi italialaistuomari **Piera Zerbi** katseli koko kymmenikön läpi, mutta ei juokuttanut joukkoa kehää ympäri, vaan ryhtyi suoraan arvostelemaan pentuja yksi kerrallaan. Eevert ja Sulo kisasivat numerolla 9 ja 10, joten pääsivät näytelle joukon kahtena viimeisenä.

↓ Näyttelynumero esittäjä-Annin rintaan kiinni ja sitten menoksi.

↑ Tositoimia odotellessa on aikaa myös leikkiä. Maassa makaa Sulo, vieressä veli Eevent ja oikealla isä Aamos.

↑ Näyttelyä varten hommattu kevythäkki käytiin myös tarkasti tutkimassa.

Viimeisenä yksilöarviointiin meni siis Sulo. Tuomarin edestä löytyi maasta joku ruuanpalanen, joka hieman häiritsi Sulon keskittymistä seisomiseen ja juoksurundille, mutta kokonaisuudessaan Sulo ja Anni hoitivat homma hienosti himaan! Olihan kyseessä ihan ensimmäinen oikea näyttely.

Tällä kertaa emme sijoittuneet neljän parhaan joukkoon, joista kärkikolmikoon nappasivat keltaiset pennut, mutta kokemuksena debyyttinäyttely oli mahtava ja myös tuomarin tuntui ainakin arvostelun perusteella tykkäävän Sulosta:

– Vahva, miehinen kroppa, luut ja pää. Hyvä turkki. Hyvät olkapäät. On mielestäni hieman pitkä. Saisi heiluttaa häntää enemmän. Liikkuu hyvin. ■

Sulon blogia voi käydä lukemassa osoitteessa <http://sulokalevi.blogspot.com>

← Omistajat Ville ja Anni Kormilainen tutkivat kasvattaja Pauliina Harjuvaaran kanssa Sulon saamaa arvostelua.